

Eindtijdbode

Jezus Christus en Dien gekruisigd

<https://www.eindtijdbode.nl>

Wederom Mijn volk

*Het boek Hosea over de lotgevallen
van de beide Israëlvolken:*

Te weten:

- **het huis van Juda** (2 stammen), en
- **het huis van Israël** (10 stammen)

H. Siliakus
(21.10.1948 – 10.11.1995)

Omzwervingen en nieuwe woonplaats van Israël

2

Is er nog iets te zeggen over de 10 stammen (Efraïm-Israël) na hun wegvoering in de Assyrische ballingschap? De meeste Bijbelonderzoekers willen ons doen geloven dat het enige dat nog te vermelden valt is, dat de 10 stammen daarna ophielden als volk te bestaan en dat zij voorgoed uit de heilsgeschiedenis verdwenen zijn. Deze Bijbelonderzoekers gaan hierbij kennelijk uit van de stelling “Wat ik niet zie, is er niet”. Maar zij zouden beter moeten weten! Het huldigen van deze mening betekent bovendien dat wij moeten geloven dat vele onvoorwaardelijke beloften – die God aan Israël heeft gedaan en vele voorzeggingen uit de Schrift – niet vervuld werden of zullen worden. Mogen wij zoiets wel geloven? Voornoemde Bijbelonderzoekers willen ons verder doen geloven dat wij vanaf die tijd onder Israël alleen Juda-Israël hebben te verstaan. Maar is hiervoor echter enige grond? **Hebben de 10 stammen voor God na hun wegvoering definitief afgedaan?** Als wij een willekeurige tekst als Hosea 11:8-9 opslaan, krijgen wij een geheel andere voorstelling van zaken: *“Hoe zou Ik u prijsgeven, Efraïm, u uitleveren, Israël? Hoe zou Ik u prijsgeven als Adama, met u doen als met Zeböim? Mijn hart keert zich in Mij om, al Mijn mede-*

lijden is opgewekt (sv: al Mijn berouw is tezamen ontstoken). Ik zal Mijn brandende toorn niet ten uitvoer brengen, Ik zal niet terugkeren om Efraïm te gronde te richten (sv: te verderven). Want Ik ben God, en geen mens, de Heilige in uw midden, en in de stad zal Ik niet komen."

3 Efraïm-Israël heeft na haar in-ballingschap-gaan beslist niet afgedaan voor God! En hetzelfde zeggen ons nog een hele reeks andere teksten en passages, zowel in Hosea als in bijna alle overige profetische boeken en gedeelten van de Bijbel. En het getuigenis van het Nieuwe Testament sluit hierbij aan "*Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstoten? Volstrekt niet! Ik ben immers ook een Israëliet, uit het nageslacht (sv: het zaad) van Abraham, van de stam Benjamin. God heeft Zijn volk, dat Hij van tevoren kende, niet verstoten"* (Rom.11:1-2a). Ja, om ons nu eerst tot Hosea te beperken, niet alleen wordt op een groot aantal plaatsen in dit Boek over een herstel van de 10 stammen na hun wegvoering gesproken, maar de betreffende gedeelten vormen bovendien nog onmiskenbaar de hoogtepunten van het Boek. Zodat wij gerust kunnen stellen dat Hosea het Boek is dat handelt over het herstel van Israël! **Het herstel van de 10 stammen is de centrale boodschap van dit Boek.** Overigens zou het feit dat er afzonderlijke profetieën zijn voor Israël en Juda, ons al moeten doen vermoeden, dat er verschil is tussen die twee. Maar dit even terzijde. Wij zullen in dit en de volgende hoofdstukken al de

bedoelde gedeelten uit het boek Hosea één voor één in ogenschouw nemen en wel zo dat wij de lijn zullen gaan zien in het verloop van de geschiedenis van de 10 stammen na hun wegvoering. Blijken zal dat de geschiedenis is: “**profetie** in demonstratie”! Vanzelfsprekend zullen wij daarbij ook uit andere profetische boeken en gedeelten van de Bijbel moeten aanhalen.

4 Al eerder vermeldden wij over de 3 aspecten van de straf die aan Israël werd voltrokken: **verstrooiing, verlating, verstoting**. In deze volgorde worden zij in Hosea 1 genoemd, naar de 3 kinderen die achtereenvolgens geboren werden. De verzen 11-12 (van Hosea 1) maken duidelijk dat alle 3 de vloeken eenmaal opgeheven zullen worden. Het zal blijken dat dit in dezelfde volgorde geschiedt. Eerst komt er een eind aan de verstrooiing, daarna aan de verlating en ten slotte wordt de verstoting ongedaan gemaakt. Met andere woorden: eerst vinden de Israëlstammen weer een vaste woonplaats. Daar gaan zij, nog levend als heidenvolkeren, onmiskkenbaar weer Gods bescherming genieten. En vervolgens begint God hen weer als Zijn kinderen aan te nemen. Vanaf het ongedaan maken van de verstrooiing, zo zouden wij kunnen zeggen, is de ballingschap van Israël bezig opgeheven te worden.

De periode van de ballingschapstijd, die onmiddellijk volgt op de wegvoering, kunnen wij de periode van de omzwervingen of migraties noemen.

Volgens 2 Koningen 17:6 (zie ook 1 Kronieken 5:26 ¹) werden de 10 stammen door de Assyriërs weggevoerd naar Halah en Gozan, aan de rivier de Habor (zoals het moet zijn), een zijrivier van de Eufraat, een streek op de grens van het huidige Turkije en het huidige Syrië, en naar Medië, aan de Kaspische Zee, in het huidige Iran (zij werden dus al meteen in 2 groepen verdeeld): *“In het 9de jaar van Hosea nam de koning van Assyrië Samaria in en voerde Israël weg naar Assyrië. Hij liet hen wonen in Halah en in Habor, aan de rivier Gozan en in de steden van Medië (sv: der Meden).”* Maar zij bleven daar niet. In de al eerder aangehaalde tekst van Hosea 8:8 lezen wij dat **Israël (de 10 stammen)** in de gebieden van de heidenvolkeren verzeild zou raken: *“Verslonden is Israël! **Zij zijn nu onder de heidenvolken als een pot (sv: een vat ²)** waaraan niemand waarde hecht (sv: waar men geen lust toe heeft).”* Maar Hosea 9:17 preciseert wat het lot van Israël zou zijn en zegt dat Israël zal “omzwerven” onder de heidenvolkeren, wat dus zeggen wil: van de ene plaats

¹ 1 Kronieken 5:26, *“Toen wekte de God van Israël de geest van Pul, de koning van Assyrië op, en de geest van Tillegath-Pilneser, de koning van Assyrië. Deze voerde hen in ballingschap, te weten de Rubenieten, de Gadieten en de halve stam van Manasse. Hij bracht hen in Halah, Habor, Hara en aan de rivier Gozan, tot op deze dag.”*

² Zij en wij moeten juist “een vat” te Zijner ere zijn: *“Indien dan iemand zichzelf van deze reinigt, die zal **een vat zijn ter ere, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren, tot alle goed werk toebereid.**”* (2Tim.2:21). (noot AK)

naar de andere gaan (de verwerping door God, waarover in dit vers ook gesproken wordt zal, zo zullen wij nog zien, maar tijdelijk zijn): *“Mijn God zal hen verwerpen, omdat zij naar Hem niet luisteren. Zij zullen zwervers onder de volken zijn (sv: omzwervende zijn onder de heidenen).”* Wij moeten ons daarbij kennelijk een “trektocht” voorstellen, want in Hosea 12:10 wordt de tijd die dan aanbreekt voor de 10 stammen vergeleken met de woestijnreis onder Mozes: *“Maar Ik ben de HEERE, uw God, sinds het land Egypte. Ik zal u weer in tenten doen wonen zoals in de dagen van de samenkomst.”* Uit deze tekst kunnen wij ook afleiden dat het **Israël van de 10 stammen** gedurende zekere tijd weer als een nomadenvolk zou moeten leven. Trouwens, ook al eerder in Hosea wordt, als het gaat over de tijd na de wegvoering, herinnerd aan het verblijf in de woestijn aan het begin van Israëls geschiedenis, namelijk in Hosea 2:13, een tekst waar wij nog op terug zullen komen (merk nu reeds op dat God met de wegvoering van de 10 stammen toch een liefdevolle bedoeling had; het woord “lokken” duidt daarop): *“Daarom, zie, **Ikzelf ga haar lokken**, haar de woestijn in leiden (sv: voeren), en naar haar hart spreken.”*

En zo gebeurt het ook, volgens Ezechiël 20:35-36, *“Vervolgens zal Ik u brengen in de woestijn van de volken en daar van aangezicht tot aangezicht een rechtszaak met u voeren. Zoals Ik met uw vaders in de woestijn van het land Egypte een rechtszaak*

gevoerd heb, zo zal Ik een rechtszaak met u voeren, spreekt de Heere HEERE.” Hier wordt het verblijf van Israël in de “woestijn van het land Egypte” (vers 36) gesteld tegenover het verblijf van Israël in de “woestijn der volkeren” (vers 35). Deze laatste woestijn is dus zinnebeeldig bedoeld. Verder wordt in Jeremia 31:2 gezegd dat Israël na haar wegvogering **genade zal vinden “in de woestijn”**: *“Zo zegt de HEERE: Het volk dat aan het zwaard ontkomen was, heeft genade gevonden in de woestijn, toen Ik op weg ging om hem, Israël, tot rust te brengen.”* Uit het feit dat zij niet alleen in het boek Hosea gevonden wordt, volgt dat het hier niet zomaar om een toevallige vergelijking gaat. Het is als het ware een herhaling van de geschiedenis. En er moeten ook overeenkomsten zijn tussen de eerste woestijnreis en de omzwervingen en tochten van **het Israël van de 10 stammen** door de “woestijn der volkeren”. Op zijn minst wel één overeenkomst, namelijk dat het niet allemaal op niets uitloopt – “Israël lost op in de heidenvolkeren” – maar dat aan het eind van de woestijntijd dit Israël als volk een nieuwe woonplaats, een nieuw Kanaän, zal hebben bereikt! De vraag is dan: Waar hebben wij deze nieuwe woonplaats te zoeken?

Ook hierover vinden wij in het boek Hosea enige aanwijzingen. Wij zullen die onderzoeken in samenhang met wat andere profeten hebben voorgezegt. Om te beginnen moeten wij dan op de merkwaardigheid wijzen dat God reeds tot David, door

de profeet Nathan, gesproken heeft over **een nieuwe woonplaats voor Israël**. Dit lezen wij in 2 Samuel 7:10 en 1 Kronieken 17:9 (beide hebben deze zelfde tekst): “Ik heb aan Mijn volk, aan Israël, een plaats toegewezen en het daar gepland, zodat het in zijn eigen gebied woont en niet meer heen en weer gedreven wordt. En onrechtvaardige mensen (sv: kinderen der verkeerdheid) zullen het niet meer verdrukken zoals vroeger.” In de grondtekst staat hier: “Ik zal voor Mijn volk, voor Israël, een plaats bestellen (NBG: bepalen) en zal hem planten...”.

Toen Israël zekerder leek te wonen dan ooit tevoren, in het land Palestina, en daar haar “gouden eeuw” ingegaan was, sprak God reeds over een nieuwe woonplaats voor het volk! Het zou een plaats zijn waaruit zij niet meer verdreven zouden worden en waar zij ook niet meer zou worden verdrukt (zoals na David en Salomo, in Palestina, wel is geschied).

Wij zullen nu dit nieuwe land – “de (door God) bepaalde plaats” – met behulp van Schriftgegevens lokaliseren. Wij ontdekken dan het volgende:

a) Dit land moet ten noorden van Palestina gelegen zijn:

- Het “afgekeerde Israël” (de 10 stammen) woont in het noorden: “Ga deze woorden prediken tegen het noorden, en zeg: Keer terug (sv: Bekeer u), afvallig Israël, spreekt de HEERE, Mijn aangezicht is tegenover u niet betrokken (sv: zo zal Ik Mijn toorn op ulieden niet doen vallen), want Ik ben goedertieren,

spreekt de HEERE, Ik handhaaf Mijn toorn niet voor eeuwig.” (Jer.3:12);

- Israël woont in de eindtijd in het noorden: “In die dagen zal het **huis van Juda** naar het **huis van Israël** gaan. Tezamen zullen zij komen uit het land in het noorden naar het land dat Ik uw vaders in erfelijk bezit heb gegeven.” (Jer.3:18);
- Israël woont in het land van het noorden: “Zie, Ik doe hen komen uit het land van het noorden, Ik zal hen bijeenbrengen van de uithoeken van de aarde; onder hen zijn blinden en verlamden, zwangeren en barenden met elkaar: met een grote menigte zullen zij hierheen terugkomen.” (Jer.31:8).

b) Dit land moet ten westen van Palestina gelegen zijn:

- Efraïm volgt de oostenwind, dat wil zeggen, dat hij westwaarts trekt: “Efraïm is een herder van (sv: **weidt zich met**) wind en jaagt heel de dag de oostenwind na...” (Hosea 12:2a). Zie ook: Hosea 13:15 en Jesaja 27:8, “Ook al draagt hijzelf tussen broeders vrucht, de oostenwind zal komen, de adem (sv: **een wind**) van de HEERE, die opsteekt uit de woestijn. Zijn bron (sv: **springader**) zal uitdrogen en zijn wel (sv: **fontein**³) droogvallen. Die zal de schat plunderen van al zijn kostbare voorwerpen (sv: **alle**

³ Denk aan “de fontein of bron van Levend Water: “Want Mijn volk heeft een dubbel kwaad gedaan: Mij, de bron van levend water, hebben zij verlaten, om zich bakken uit te hakken, lek-kende bakken, die geen water houden” (Jer.2:13). (noot AK)

gewenste huisraad roven).” ... “Door hem op te jagen, te verdrijven, hebt U met hem een rechtszaak gevoerd. Hij heeft hem verdreven door Zijn harde wind, op de dag van de storm uit het oosten.”

c) Dit land zal aan het einde der aarde (d.w.z. van het continent) en aan de zee gelegen zijn:

- Israël zal aan “vele wateren” wonen: “Water stroomt uit zijn emmers, zijn zaad krijgt veel water (SV: zijn zaad zal in vele wateren zijn); zijn koning wordt boven Agag verheven en zijn koningschap verheft zich (SV: zijn koninkrijk zal verhoogd worden).” (Num.24:7);
- Israël wordt gesterkt (“gegrepen”), als het woont aan de einden en zijden der aarde: “u, die Ik gegrepen heb van de einden der aarde, geroepen uit haar uithoeken (SV: uit haar bijzonderste geroepen heb), en tegen wie Ik zei: U bent Mijn dienaar (SV: Mijn knecht), Ik heb u verkozen, **Ik heb u niet verworpen.**” (Jes.41:9);
- Israël woont in “de zijden der aarde” (dat is: aan de rand van het continent): “Zie, Ik doe hen komen uit het land van het noorden, Ik zal hen bijeenbrengen van de uithoeken van de aarde (SV: vergaderen van de zijden der aarde); onder hen zijn blinden en verlamden, zwangeren en barenden met elkaar: met een grote menigte zullen zij hierheen terugkomen.” (Jer.31:8);
- Efraïm-Israël zal aan de zee wonen (het hier gebruikte Hebreeuwse woord voor “zee”, yam, betekent ook “**het westen**!”): “Zij zullen achter de

HEERE aan gaan, Hij zal brullen als een leeuw. Ja, Hij zal brullen, en de kinderen zullen bevende komen van de kant van de zee.” (Hosea 11:10).

11

Als wij al deze gegevens combineren, komen wij tot de conclusie dat de nieuwe woonplaats van Israël (= **de 10 stammen** van het “huis van Israël” of Efraïm-Israël) **Noord-West-Europa** moet zijn! Het zijn deze streken die ook meestal bedoeld worden als er sprake is van de “eilanden” of “kustlanden: Engeland, Ierland, IJsland, Nederland, Vlaanderen, West-Duitsland, Noord-Frankrijk en de Scandinavische landen. Vooral in het [Boek Jesaja](#) worden de volkeren van deze “eilanden der zee” – wat ook te vertalen is als de “kustlanden van het westen” – herhaaldelijk genoemd en toegesproken. Weliswaar worden er ook nog wel andere gebieden genoemd waar de Israëlieten naartoe getrokken moeten zijn, maar dan schijnt het toch om kleinere groepen te gaan die hoegenaamd geen deel hebben aan de lotsbestemming van het Israël van de laatste dagen (laatste dagen is hier bedoeld in de ruimere zin van de Nieuwe Bedeling ⁴). Daarbij is het mogelijk dat onder die kleinere groepen ook Joden – van Juda-Israël – begrepen worden, die later ook verstrooid werden. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn in Jesaja 11:11, waar aan het eind van de reeks de “eilanden der zee” (SV) genoemd worden: “*En het zal op die*

⁴ Nieuwe Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens **NA Christus’ (1ste) komst** aangeeft. (noot AK)

dag gebeuren dat de Heere opnieuw, voor de tweede keer, met Zijn hand het overblijfsel van Zijn volk zal verwerven, dat overgebleven zal zijn in Assyrië en in Egypte, in Pathros, Cusj (sv: Morenland), Elam, en in Sinear, Hamath en op de eilanden in de zee.”

Egypte, Zuid-Egypte (Pathros), Ethiopië (Morenland), Perzië (Elam), Syrië (Hamath) en Chaldea (Sinear en Babel) zijn plaatsen waarheen

Judeeërs – later **Joden** genaamd – verstrooid werden. Het gaat in dit gedeelte dan ook over Efraïm en Juda: *“Hij zal een banier omhoogheffen (sv: oprichten) onder de heidenvolken en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen en hen die vanuit Juda overal verspreid zijn, bijeenbrengen van de 4 hoeken (sv: de 4 einden) van de aarde. Dan zal de afgunst van Efraïm verdwijnen, en wie Juda in het nauw drijven, zullen uitgeroeid worden. Efraïm zal niet langer jaloers zijn op Juda, en Juda zal Efraïm niet meer in het nauw drijven.”* (Jes.11:12-13). Er wordt daar van Juda gezegd dat het naar “de 4 einden van het aardrijk” verstrooid zou worden. Verder moeten wij er rekening mee houden dat – na de verzameling van (de 10 stammen van) Israël in de eilanden en kustlanden van West-Europa – grote groepen Israëlieten alsnog naar andere werelddelen zijn doorgetrokken, te weten naar Noord-Amerika, Zuid-Afrika, Australië en Nieuw Zeeland. Hierop wordt bijvoorbeeld bedoeld in [Jesaja](#) 49:19-21 (de plaats wordt te nauw), in Hosea 2:22a (God

zal Israël op de aarde uitzaaien) en ook al in Numeri 24:7 (aan vele wateren – zeeën en oceanen – zullen zij wonen): “Want in uw woeste en uw eenzame plaatsen, en uw verstoord land, gewis, nu zult gij benauwd worden van inwoners; en die u verslonden, zullen zich verre van u maken. Nog zullen de kinderen, waarvan gij beroofd waart, zeggen voor uw oren: De plaats is mij te nauw, wijk van mij, dat ik wonen moge. En gij zult zeggen in uw hart: Wie heeft mij dezen gegenerend, aangezien ik van kinderen beroofd en eenzaam was? Ik was in de gevangenis gegaan, en weggeweken; wie heeft mij dan dezen opgevoed? Ziet, ik was alleen overgelaten, waar waren dezen?” (Jes.49:19-21, SV) ... “En Ik zal haar voor Mij in (SV: op) de aarde (uit-)zaaien en Mij ontfermen over Lo-Ruchama (wat betekent: “niet ontfermd”).” (Hos.2:22a) ... “Water stroomt uit zijn emmers, zijn zaad krijgt veel water (SV: zijn zaad zal in vele wateren zijn); zijn koning wordt boven Agag verheven en zijn koningschap verheft zich (SV: zijn koninkrijk zal verhoogd worden)” (Num.24:7). Niet altijd zal met de “eilanden” de nieuwe woonplaats van Israël bedoeld worden. Bij de “de verafgelegen kustlanden (SV: eilanden)” van Jesaja 66:19 zouden wij onder meer moeten denken aan de Indonesische archipel!

Eenmaal in Noord-West-Europa aangekomen, zou Israël **zeer machtig** worden. Wij konden dit reeds opmaken uit 2 Samuël 7:10 (en 1 Kron.17:9, met dezelfde tekst): “Ik heb aan Mijn volk, aan Israël, een

plaats toegewezen en het daar gepland, zodat het in zijn eigen gebied woont en niet meer heen en weer gedreven wordt. En onrechtvaardige mensen (sv: kinderen der verkeerdheid) zullen het niet meer verdrukken zoals vroeger.” Ook in de reeds meermaalen genoemde profetie van Bileam komt dit tot uiting: “Water stroomt uit zijn emmers, zijn zaad krijgt veel water (sv: zijn zaad zal in vele wateren zijn); zijn koning wordt boven Agag verheven en zijn koningschap verheft zich (sv: zijn koninkrijk zal verhoogd worden).” (Numeri 24:7). Wij lezen erover in [Jesaja](#) 49:22-26 en ook in Jeremia 31:7, waar Israël het “hoofd van de heidenvolken” genoemd wordt: “Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal Mijn hand opheffen naar de heidenvolken, naar de volken zal Ik Mijn banier omhoogsteken. Dan zullen zij uw zonen brengen in de armen, en uw dochters zullen gedragen worden op de schouder. En koningen zullen uw verzorgers zijn en hun vorstinnen uw voedsters. Zij zullen zich voor u neerbuigen met het gezicht ter aarde en zij zullen het stof van uw voeten likken. U zult weten dat Ik de HEERE ben: zij zullen niet beschaamd worden die Mij verwachten. Zou een machtig man zijn buit ontnomen kunnen worden, of de gevangenen van een rechtvaardige kunnen ontkomen? Maar zo zegt de HEERE: Ja, de gevangenen van een machtig man zullen hem ontnomen worden, en de buit van een geweldpleger (sv: tiran) zal ontkomen. Wie u ter verantwoording roepen, zal Ik ter verantwoording roepen, uw kinderen zal Ik

verlossen. Ik zal hen die u onderdrukken, hun eigen vlees te eten geven, en van hun eigen bloed zullen zij dronken worden als van jonge (sv: zoete) wijn. En **alle vlees zal gewaarworden dat Ik, de HEERE, uw Heiland ben, uw Verlosser, de Machtige van Jakob (= Israël c.q. hun stamvader).**” (Jes.49:22-26) ...

“Want zo zegt de HEERE: Roept luide over Jakob met vreugde, en juicht vanwege het hoofd der heidenen; doet het horen, lofzingt, en zegt: O HEERE! behoud Uw volk, **het overblijfsel van Israël.**” (Jer.31:7, sv). Wij zullen hierbij moeten denken aan de vervulling van de zegen die aan Abraham, Izaäk en Jakob werd gegeven, waarvan wij een beschrijving vinden in Hosea 2:20-22, “Op die dag zal het geschieden, spreekt de HEERE, dat Ik zal verhoren. Ik zal de hemel verhoren en die zal de aarde verhoren. Dan zal de aarde het koren, de nieuwe wijn en de olie verhoren, en die zullen Jizreël verhoren. En Ik zal haar voor Mij in (sv: op) de aarde (uit-)zaaien en Mij (dan) ontfermen over Lo-Ruchama (wat betekent: “niet ontfermd”). Ik zal (dan) zeggen tegen Lo-Ammi: U bent Mijn volk, en hij zal zeggen: Mijn God!” In deze zegen ligt de “**eerstgeboortezegen**” van Izaäk en Jakob **aan Efraïm** opgesloten. Deze laatste zegen spreekt over “een grote menigte van volken”: “...Ook hij (= Manasse) zal tot een volk worden, ook hij zal aanzien krijgen (sv: ook groot worden); maar toch zal zijn jongste broer (= Efraïm) meer aanzien krijgen (sv: groter worden) dan hij, en zijn nageslacht (sv: zaad) zal tot een grote menigte van volken

worden.” (Gen.48:19b). **Tot een grote menigte van volkeren zou Efraïm uitgroeien**, terwijl tegelijkertijd aan Manasse – de oudste zoon van Jozef – werd beloofd dat hij tot een “groot volk” zou worden. We merken nu al op dat de **menigte van volkeren** die aan Efraïm werd toegezegd – in dit geval aan Efraïm als afzonderlijke stam en dus niet als een pars pro toto (= niet als een deel voor het geheel) voor alle 10 stammen – ongetwijfeld zijn vervulling heeft gekregen in het Britse Gemenebest van volkeren.⁵ Het “grote volk” Manasse vinden wij onmiskenbaar terug in de Verenigde Staten van Amerika.⁶ De zegen die aan Abraham werd gegeven, moet echter worden onderscheiden van de zogenaamde eerstgeboortezegen. **Aan Abraham had God al eerder beloofd dat zijn zaad tot “een menigte van volken” zou worden:** *“Wat Mij betreft, zie, Mijn verbond is met u! U zult (tot een) vader worden van een menigte volken. U zult niet meer Abram heten, maar uw naam zal Abraham zijn, want Ik zal u (tot een) vader van een menigte van volken maken. Ik zal u **uitermate vruchtbaar** maken: Ik zal u tot*

⁵ Zie eventueel **“De geschiedenis van Kelto-Saksisch Israël”**. Voor meer info hierover: <https://vlichthus.nl/de-geschiedenis-van-kelto-saksisch-israel/> (noot AK)

⁶ Zie eventueel **“De Verenigde Staten en Groot-Brittannië in de profetieën”**. Voor meer info hierover: <https://www.wereldvanmorgen.nl/pdf/booklet/USP-D-1.3.5-Web.pdf> of <https://www.wereldvanmorgen.nl/lezen-boekjes.php?id=22> (noot AK)

volken maken en er zullen koningen uit u voortkomen.” (Gen.17:4-6). De zegen aan Abraham is niet de eerstgeboortezegen en heeft daarom betrekking op **alle stammen Israëls**: zij zullen alle tot volkeren uitgroeien, terwijl Efraïm – krachtens zijn eerstgeboortezegen – als enige afzonderlijke stam zelf ook nog eens tot een “gemenebest van volkeren” zou worden. Voor alle volledigheid vermelden wij verder nog dat als God tot Abraham spreekt van een “*menigte der volken*”, wij niet alleen zullen moeten denken aan de volkeren die voortkomen uit de verschillende stammen, oftewel **het natuurlijke zaad**, maar ook aan de volkeren der gelovigen, **het geestelijke zaad**.

Het is mogelijk dat als God de vergelijking maakt met “*het zand dat aan de oever van de zee is*”, Hij het eerstgenoemde (natuurlijke) zaad bedoelt en dat als Hij spreekt over de “*sterren aan de hemel*” Hij verwijst naar het geestelijk nakomelingschap: “*zal ik u zeker **rijk zegenen** en uw nageslacht zeer **talrijk maken**, als de sterren aan de hemel en als het zand dat aan de oever van de zee is. Uw nageslacht (sv: uw zaad) zal de poort van zijn vijanden in bezit hebben (erfelijk bezitten)*” (Gen.22:17). In Romeinen 4:11-18 worden beide soorten nakomelingen genoemd: “*En hij (= Abraham) heeft het teken van de besnijdenis ontvangen als een zegel van de gerechtigheid van het geloof dat hij had toen hij nog onbesneden was, opdat hij een vader zou zijn van allen die geloven, hoewel zij onbesneden zijn, op-*

dat ook hun de gerechtigheid toegerekend zou worden; en om een vader te zijn van hen die besneden zijn, voor hen namelijk die niet alleen besneden zijn, maar die ook wandelen in de voetsporen van het geloof van onze vader Abraham dat hij had toen hij nog onbesneden was. Want niet door de wet is de belofte aan Abraham of zijn nageslacht (sv: zijn zaad) gedaan dat hij een erfgenaam van de wereld zou zijn, maar **door de gerechtigheid van het geloof**. Immers, als zij die uit de wet zijn, erfgenamen zijn, is het geloof zonder inhoud geworden en is de belofte tenietgedaan. De wet brengt immers toorn teweeg, want waar geen wet is, is ook geen overtreding. Daarom is het uit het geloof, opdat het zou zijn naar **genade**, met als doel dat de belofte zeker zou zijn voor het hele nageslacht, niet voor dat wat uit de wet alleen is, maar ook voor dat wat uit het geloof van Abraham is, die een vader is van ons allen, zoals geschreven staat: *Ik heb u tot een vader van vele volken gemaakt. Dit was hij tegenover Hem in Wie hij geloofd heeft, namelijk God, Die de doden levend maakt, en de dingen die niet zijn, roept alsof zij er waren. En hij heeft tegen alles in gehoopt en geloofd dat hij een vader van vele volken zou worden, overeenkomstig wat gezegd was: Zo zal uw nageslacht (sv: uw zaad) zijn.*”

Wij houden ons nu allereerst bezig met het natuurlijk zaad. Later zullen wij zien hoe God uit dit natuurlijke zaad ook velen tot geestelijke kinderen van Abraham heeft gemaakt. Het natuurlijk zaad

zou tot vele volkeren worden, die zich zeer vermenigvuldigen en zich zouden verspreiden over de gehele aarde. Profetieën als Hosea 2:22a en Jesaja 49:19-21 sluiten aan bij de beloften die God gedaan heeft aan de aartsvaders: *“En Ik zal haar voor Mij in de aarde zaaien (op de aarde uitzaaïen) en Mij ontfermen over Lo-Ruchama.”* ... *“Want in uw woeste en uw eenzame plaatsen, en uw verstoord land, gewis, nu zult gij benauwd worden van inwoners; en die u verslonden, zullen zich verre van u maken. Nog zullen de kinderen, waarvan gij beroofd waart, zeggen voor uw oren: De plaats is mij te nauw, wijk van mij, dat ik wonen moge. En gij zult zeggen in uw hart: Wie heeft mij dezen gegengereerd, aangezien ik van kinderen beroofd en eenzaam was? Ik was in de gevangenis gegaan, en weggeweken; wie heeft mij dan dezen opgevoed? Ziet, ik was alleen overgelaten, waar waren dezen?”* (Jes.49:19-21, SV)

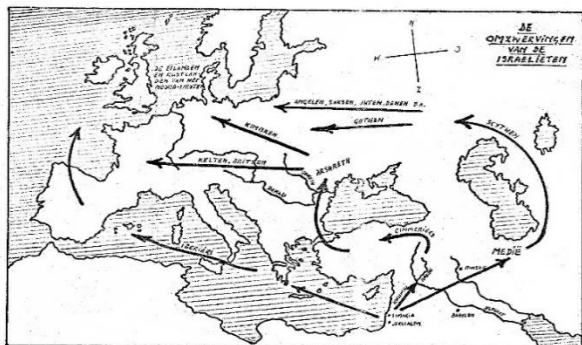
Tot hiertoe hebben wij de Bijbel laten spreken. De vraag is nu of de trek van Israël – vanuit haar eerste ballingschapsoord naar Noordwest-Europa, zoals in de profetie van de Bijbel is beschreven – ook bevestigd wordt door de geschiedenis. Is het werkelijk gebeurd?

In de Assyrische spijkerschrift-inscripties, waarin onder andere ook de val van Samaria en de wegvoering van de 10 stammen wordt vermeld, wordt het 10-stammenrijk Israël niet Israël genoemd, maar Bit-Humria en de Israëlieten Khumri, wat later vervormd is tot Cimiri (zie ook wat wij eerder, aan

het begin van hoofdstuk 3, zeiden over de naam van Hosea's vrouw, Gomer⁷). Deze naamgeving is illustratief voor wat het voor Israël betekende om niet meer Gods volk te zijn (Lo-Ammi, Hos.1:9): *“En Hij zei: Geef hem de naam Lo-Ammi, want u bent niet Mijn volk en ik zal er voor u niet zijn (sv: zo zal ik ook de uwe niet zijn).”* Voor de omliggende volkeren heette het 10-stammenrijk al sinds lang niet eens Israël meer. Bit-Humria is afgeleid van Beth-Omri (= Huis van Omri) en Omri, de vader van de goddeloze Achab, was de koning die de staatsinrichting en de wetgeving van Israël op een heidense, wereldse leest schoeide: *“Want men houdt zich aan de verordeningen van Omri en aan alles wat het huis van Achab gedaan heeft. U gaat voort*

⁷ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** In het eerste hoofdstuk van zijn boek lezen wij dat de profeet Hosea met *“een vrouw der hoerereien”*, een hoer dus, moest trouwen (Hosea 1:2). Wij krijgen hier een indruk van hoe ver God kan gaan in wat Hij vraagt van zijn dienstknechten. Hosea gehoorzaamde en nam zich een zekere Gomer tot vrouw (Hosea 1:3). Deze Gomer moest het Huis van Israël, het 10-stammenrijk, uitbeelden dat zich in geestelijke zin ook als een hoer gedroeg en haar Man, de HERE, ontrouw geworden was. De naam Gomer betekent ironisch genoeg “volmaakt”. Wij zullen hierbij in haar geval, als type van het volk Israël, te denken hebben aan “volmaakt in het boze”! Verder kan er in deze naam een aanduiding verborgen zijn dat God een voleinding zou gaan maken met het volk Israël. Merkwaardig is dat de eerste ballingschapsnaam van Israël, Gimira of Gomri (van “het Huis van Omri” – in hoofdstuk 5 komen wij hierover nog te spreken), in het Hebreeuws op dezelfde wijze wordt geschreven als Gomer: “Gmr” (het Hebreeuws kent namelijk geen klinkers). (noot AK)

in hun opvattingen, **zodat Ik u overgeef aan de verwoesting**, en haar inwoners maak tot een aanfluiting. Zo zult u de smaad van Mijn volk dragen” (Micha 6:16). De Mozaïsche wet werd opzij geschoven. Israël was in alle opzichten een heidens volk gelijk geworden. Alleen de Bijbelschrijvers bleven het volk nog Israël noemen, maar bij de omliggende volkeren was dit Israël sinds de revolutie van Omri bekend als het Huis of het land van Omri. Onder de naam Khumri of Cimiri hebben de Israëlieten na hun wegvoering ruim 100 jaar in de twee genoemde streken gewoond, gebieden die eveneens door de Assyriërs waren geannexeerd. Toen kwam de val van Ninevé, in 612 voor Christus, en daarmee het einde van het Assyrische wereldrijk. In de verwarring die toen ontstond, schijnt het deel van de Israëlieten dat woonde aan de rivier Habor dit land in noordwestelijke richting te hebben verlaten. Zie **tekening 1: “De omzwervingen van de Israëlieten”**.

Dit wegtrekken wordt beschreven in het apocriefe boek [IV Ezra \(13:40-46\)](#): Zij zijn “getogen door de nauwe ingangen van de rivier Eufraat” naar het land Assareth (of Arsareth), zo lezen we daar. Waarschijnlijk heeft op dit gebeuren de profetie van Micha 2:13 (SV) betrekking: “*De doorbreker zal voor hun aangezicht optrekken; zij zullen doorbreken, en door de poort gaan, en door dezelve uittrekken; en hun koning zal voor hun aangezicht heengaan; en de HEERE in hun spits.*” De hier bedoelde “doorbreker” moeten de Babyloniërs – samen met de Mediërs en de Scythen – zijn geweest die Ninevé innamen en verwoestten. De “poort”, hoewel natuurlijk in de eerste plaats een figuurlijke aanduiding voor de “weg der bevrijding” voor de 10 stammen – die toen dus bekend stonden als de Cimiri – is ook letterlijk op te vatten, namelijk als verwijzing naar de “nauwe ingangen van de Eufraat”, de nauwe dalen waar de Eufraat ontspringt. Volgens een andere profetie, Nahum 2:2 (SV), zou met de val van Ninevé **de verlossing van Israël** beginnen!: “*Want de HEERE heeft de hovaardij (= hoogmoed) Jakobs afgewend, gelijk de hovaardij Israëls; want de ledigmakers (= de Assyriërs met hun grote heirlegers, die alles geroofd en ledig gemaakt hebben) hebben ze ledig gemaakt (de zin is: zij hebben Juda en Israël ledig gemaakt; dat is, zij hebben hun land woest gemaakt en uitgeplunderd), en zij hebben hun wijnranken verdorven.*” Een gedeelte van de Israëlieten, die aan de Habor woonden, was trouwens al eerder uit die streek

vertrokken. De Assyrische inscripties maken melding van een opstand van de Gimira (Cimiri) in 679 voor Christus, onder leiding van een zekere [Teuspa](#). En uit Griekse bronnen weten wij dat groepen van dezelfde naam, in diezelfde tijd, in Klein-Azië (het huidige Turkije) binnendringen. Naar hun Griekse naam worden zij [Cimmeriërs](#) genoemd.

23

Zoals wij uit het apocriefe boek [IV Ezra](#) weten, trokken de Israëlieten (als Cimiri of Cimmeriërs, zo mogen wij aannemen) naar het land Arsareth. Het is vrijwel zeker dat dit een gebied is in het huidige Roemenië, waar een rivier stroomt die nog altijd de naam Siret of Seret draagt (een zijrivier van de Donau, zie [tekening 1](#)). Arsereth betekent “gebergte van de Sereth”. Vanuit het gebied van de Sereth zijn zij vervolgens omstreeks 500 voor Christus verder westwaarts getrokken om in West-Europa te verschijnen als [Kimbren](#) (in meer noordelijke streken, zoals Noord-Duitsland) en als [Kelten](#) (in meer zuidelijke streken, zoals Zuid-Duitsland en Frankrijk). Groepen Kimbren en Kelten staken ook over naar Engeland en Ierland. ⁸

Behalve deze Israëlieten zijn er ook andere groepen naar West-Europa getrokken. De Israëlieten die in de steden der Meden woonden zijn, na de ondergang van Assyrië, als [Scythen](#) langs verschillende wegen Zuid-Rusland binnengevallen. De naam Scyth betekent zoiets als “zwerfer” of

⁸ Zie noot 5.

“tentbewoner”; het Hebreeuwse woord “Sukkoth” of, zonder klinkers, “Skth” betekent “tent”. In Hosea 12:10 sprak God tot Israël: *“Ik zal u weer in tenten doen wonen”*. Later laten deze Scythen ook nog van zich spreken als Gothen. **Verder is een aantal Germaanse stammen, zoals de Angelen, de Saksen, de Schotten, de Juten en anderen ook van deze Scythen afkomstig.**

Een verhaal apart vormen daarnaast de zogenaamde “zee-migraties” van de Israëlieten die al vóór de ballingschap aanvingen, waarschijnlijk al tijdens Israëls verblijf in Egypte.⁹ Uit de volkstellingen in de woestijn kunnen wij bijvoorbeeld afleiden dat een groot deel van de stam Simeon in die tijd is “verdwenen” (vergelijk Numeri 1:23 met 26:14, SV): *“Hun getelden van de stam van Simeon waren **59.300**”* en, wat later: *“Dat zijn de geslachten der Simeonieten: **22.200**”*.

Door de Middellandse Zee, via Griekenland en Spanje, kwamen groepen Israëlieten, onder anderen Iberiërs, naar Ierland. Op de kaart van de omzwervingen vindt u de verschillende, hier beschreven, trektochten aangegeven.

Uit dit beknopte overzicht moge duidelijk zijn geworden dat de geschiedenis de Bijbelse profetieën

⁹ Over dit boeiende onderwerp kan ik het volgende boek aanbevelen: *“Onbekend Israël – van David tot vandaag”*, zie voor meer info hierover: <https://vlichthus.nl/onbekend-israel-van-david-tot-vandaag/> (noot AK)

– aangaande de noord-westwaartse trek van de Israëlieten – bevestigt en **dat gesteld mag worden dat het oude Efraïm-Israël voortleeft in de Angelsaksische en Keltische volkeren** rondom de Noordzee, waaronder Nederland en hun broeder-volkeren elders in de wereld (in Noord-Amerika, Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Afrika). ¹⁰ Een groot aantal andere profetieën zal “tot leven” komen, waaronder de zegeningen voor de afzonderlijke stammen, uitgesproken door Jakob en Mozes. Ons inzicht in de heilsgeschiedenis zal worden verdiept, als wij de Israël-identiteit van deze volkeren voor waar aannemen. In het volgende hoofdstuk zal dit ook blijken.

EINDE van deel 5

¹⁰ De gegevens over de migraties van de Israël-stammen in dit hoofdstuk zijn voornamelijk ontleend aan de artikelenserie “Hoe Israël naar Brittannië kwam” van W.E. Filmer, verschenen in het blad “Een Nieuw Geluid” in 1977. (noot HS)